

Vjenčić Венчик Віночок

ISSN 1331-2189

ЧИСЛО
НОМЕР
BROJ

60

1/2012

Izdaje: Savez Rusina i Ukrajinaca Republike Hrvatske
Видава: Союз Русинох и Українцох Републики Горватскей
Видає: Союз русинів і українців Республіки Хорватія

ШВЕТА ШИЦКИМ ДЗЕЦОМ

З оз закончєньом першого по-лрочя у основних и штреднїх школах на подручу Републики Горватскей отримани рижнородни шветочни програми. Так було и у миклошевскей Подручней школи дзе школяре по горватски и по руски виведли програму пошвєцену жимским шветом, хтору порихтали зоз своїма учительками Душанку Бруїч, Марину Банович и Илону Грецешин. Програма була удатна, попреплетана зоз пригоднима рецитациями, шпиванками и краткими театралними фалатами.

Ивана Бики,
водителька святочней програми

Дзєцински дарунок валалу

Другого дня Крачуна, 26. децембра, миклошевски дзєци, члени КУД „Яким Говля“ виведли пригодну Крачуанску програму у хторей удатно рецитовали писньочки руских поетох, а їх шпиванє колядох провадзели млади гармоникаше Ренато Миклош, Иван Лікар и Михаел Сабодош.

У рамикох програми представена перша кнїжка за дзєци Миклошевчанки Агнетки Костелник Балатинац „Їжик Мижик“. О кнїжки бешедовала редакторка Вера Павлович, хтора наглашєла же тота кнїжка плод вецейрочней Агнетковей роботи. Рисунки Бранкици Батакович, тиж Миклошевчанки, прикрашєли кнїжку, хтора першенствєно пошвє-

Наймладши Миклошевчанє указали як рецитаторе крачуанских писньох

цена младшим дзєцом. Бешедовала и сама авторка наглашуючи же ше у кнїжки находза даскєльо писнї тематски вязани за тоту часц рока, жиму и Крачун, та з тей нагоди у Агнеткових родимих Миклошевцох и отримана перша промоция спомнутей кнїжки чийо прикладнїки поделєни шицким дзєцом як Крачуански дарунок.

Видаватель кнїжки Союз Русинох и Українцох Републики Горватскей.

Ксеня Лікар

Агнетка Костелник Балатинац - чита стихи зоз своей новей кнїжки за дзєци

Жиму и жимски швета дзєци перше привитали у своей школи

БРОЈ
ЧИСЛО
НОМЕР

60

GODINA
POK
PIK

2012.

ВУКОВАР - VUKOVAR - ВУКОВАР

Видава: Союз Русинох и Украинцох
Републики Горватскей
www.sriu.hr

За издавача: Любича Морган

Адреса: Вуковар, Ради Европи 93,
тел./факс: 032/ 428-342

E-mail: vjencic1@gmail.com

Žiro račun – Жиро рачунок:
2340009-1110057465

Друковал: Друкарня Солдо, Вуковар

Тираж: 1000 прикладніки

Видае: Союз русинів і українців
Республіки Хорватія
www.sriu.hr

За издавача: Любича Морган

Адреса: Вуковар, Ради Європи 93,
тел./факс: 032/ 428-342

E-mail: vjencic1@gmail.com

Žiro račun – Банкове конто:
2340009-1110057465

Друкував: Друкарня Солдо, Вуковар

Тираж: 1000 примірників

Друковане–Друковано–Tiskano
3 / 2012

Цена Кунни
Ціна Кун
Cijena Куна

5

Rukopisi se ne vraћају.

Рукописи ше не враћаю.

Рукописи не повертаються.

ЗМІСТ - SADRŽAJ - ЗМІСТ

Ксенія Лікар: Швета шицким дзецом. 2

НАШО ПИСАТЕЛЄ - НАШІ ПИСЬМЕННИКИ

Агнетка Костелник Балатинац 4

Костянтина Малицька 6

СС. Василянки: Велика радість 8

Ксенія Лікар: Чаривни швет фашенгох 9

Таня Гарди: Богата скарбніца рускей литаратури 10

Мануела Дудаш: Дзецински бал 12

ПИСАТЕЛЄ ВАМ НАПИСАЛИ

Яким Пушкаш: Перша свята причесц 13

Ксенія Лікар: Найкрасша писанка 14

Любича Гаргай: Будзене природи 14

Агнетка Балатинац: Дзень мацеринского языка у Осиєку 15

Олгица Мудри: Нина мелана 15

Ксенія Лікар: Марец 15

СТАРИ РУСКИ БАВИСКА – УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ДИТЯЧІ ІГРИ

Марія Хома: Шаркань 16

Леся Мудрі: Закоханий метелик 16

Таня Гарди: Було шнігу надосц аж и превельо 17

ШКОЛЯРЕ СОТРУДНІКИ - УЧНІ СПІВПРАЦІВНИКИ 17

ЗАБАВНИ БОК – РОВЗВАЖАЛЬНА СТОРІНКА 18

Любича Гаргай: Чи сце знали... 18

Ксенія Лікар: Загадки 18

Леся Мудрі: Жарти 18

На першим боку: Агнетка Костелник Балатинац: „Писанки“

На остатнім боку: Яким Ерделі: „Яр“

UREDNIŠTVO:

Vera Pavlović
(glavna i odgovorna urednica)
Агнетка Блатинац
Ljubica Harhaj

SAVJET UREDNIŠTVA:

Pavlo Holovčuk (predsjednik)
dr. sc. Oksana Timko Dіtko, Joakim Puškaš,
Đuro Biki i Vera Pavlović

LEKTORI:

Marija Homa (rusinski jezik)
Lesya Mudri (ukrajinski jezik)
Vera Pavlović (hrvatski jezik)

Tiskanje potpomaže Savjet za nacionalne manjine
Republike Hrvatske.

РЕДАКЦИЈА:

Vera Pavlović
(главна и одвичательна редакторка)
Агнетка Балатинац
Любича Гаргай

СОВИТ РЕДАКЦИЈІ:

Павло Головчук (председатель),
д.ф. н. Оксана Тимко Дітко, Яким Пушкаш,
Дюра Бики и Вера Павлович

ЛЕКТОРЕ:

Марія Хома (руски язык)
Леся Мудри (українски язык)
Вера Павлович (горватски язык)

Друковане помага Совет за национални
меншини Републики Горватскей.

РЕДАКЦИЈА:

Vera Pavlović
(головний і відповідальний редактор)
Агнетка Балатинац
Любича Гаргай

РЕДАКЦИЈНА РАДА:

Павло Головчук (голова)
д.ф.н. Оксана Тимко-Дітко, Яким Пушкаш,
Дюра Бікі і Вера Павлович

ЛЕКТОРИ:

Марія Хома (русинська мова)
Леся Мудри (українська мова)
Віра Павлович (хорватська мова)

Друкується за допомогою Ради з питань
національних меншин Республіки Хорватія.

АГНЕТКА КОСТЕЛНИК БАЛАТИНАЦ

50. роки од народзенья Агнетка Костелник Балатинач

О АВТОРОВИ

Агнетка Костелник Балатинач народзена 27. януара 1962. року у Миклошевцох. Основну школу закончила у Миклошевцох и Чаковцох, IX и X класу у Вуковаре, а унапрямене образование у Борове. По

фаху є ципеларски технічар, але не остала при своїм фаху бо ше з часом вишколовала за веб и графичного дизайнера.

Писач почала у основней школи, а писньочки ей були обявйовани перше у “Пионерскей заградки”. Потим, як одрастала, почала писні обявйовац у “Литературним слове”, “Мак-у”, “Новей думки”... Тераз свойо твори порядне обявює у “Новей думки”, “Венчику” и “Думкох з Дунаю”. Тиж так пише драгописи, репортажи, статі...

Окрем писаня ма схопности и за други активности. Була длуго активна у фолклонеј сакції у Миклошевцох. Не лем же танцовала, але еден час и водзела тоту секцію, та и подросток з дзединскей заградки. Тиж водзела и литературно-рецитаторску секцію хтора еден час иновала при Союзу. Потим ше занімала з падобранством, едриличарством и моториним леценьом. Нешка є активно уключена до литературного животу Руснацох. Член є редакції “Новей Думки”, “Венчику” и “Думкох з Дунаю”.

Потераз видала два кніжки, самостойну збирку поезиї “Камень гора” 2008. року и сликовницу “Їжик Мижик” 2011. року.

Одана є и жиє у Осиеку.

пририхтала Любица Гаргай

ВИЛІЯ

Знали, знали дзеци мали
же заячки танцовали,
так им баба гуторела
кед Вилія приходзела.

З вигризками ше топело,
коло пеца ше шедзело,
оца, мацер ше слухало,
діда, бабу випатрало.

За ручки ше вше тримали
на Вилію кед шпивали,
до церкви их мац водзела,
и молитви научела.

У валале зложно жили
з истей студні воду пили,
по шпиваню кед ходзели,
вельки мешки наполнели.

Так то було в давни час
“Бог ся раждає”
одгуковал глас,
кед до Саночного
цали валал ходзел,
кед оец дзеци
по шпиваню водзел.

МАЧИЧКА

Мам мачичку розмазану,
за фриштик би лем саламу,
на сланїну з носом круци,
а замешку вше вируци.

Пиє млеко яг'од воду,
а вец дриме под ягоду.
За злагоду вше ше знайдзе,
дзе мож дримац вше пренайдзе.

ЇЖИК МИЖИК

Їжик Мижик вноци блукал
аж до древох ше отлукал,
сцел вон дожиц живот ноцни,
же би постал страшно моцни.

Бо хто вноци спац не муши,
хто сон не да своєї души,
при пайташох вон вец главни,
а при дзивкох и барз славни.

Але вноци треба спац,
своєї души моци дац,
бо кед рано забліскота
чека школа и робота.

Їжик Мижик дал нам знац
же вон позно ишол спац,
до клупка ше так вон мотал
аж му ноцок заропотал.

Зоз очками швидко кліпкал
и по цали дзень лем живкал,
так вистато ше чувствовал
та ше ноци барз зрадовал.

Надумал вон себе так,
ноц за спанє – було як!
И пайташом потолковал
на слави ше задзеквал.

МЕДВЕДЗИК МЕДО

На двох стої,
з двома збера мед,
кед ше гніва
сцека жвирски швет.

Власни кожух
вше на себе ма,
риби лапац
без цигоня зна.

Сон ма длуги,
цалу жиму шпи,
хто одгадне
яки його снї?

МАЦЕРОВА СЛИЗА

Мацерова слиза
дзеци найбаржей болї
и шицко би дали
лем кед би ей очи
нігда не плакали.

Ошмихні ше, мила мамко,
нам дзецом малючким,
бо твоей ошмих, нашо слунко,
тебе вше даваме ручки.

Док раз вельки вирошнєме,
твоей слизи ми утреме,
своей шерца принсєме,
щєсєє єи подаруєме.

ОВОЦНІК

Овоц вжїме барз меркує,
ніжни квитки охрєнює,
аж кед єе слунко придєє,
зоз сна овоц тєди видєє.
Яблоня ше наклонєла,
чєснєй грушки прїгварєла:
“А ти мїла єо думала
кед ши квитки не чувала?”

Грушка ше барз поганьбєла
бо ше вжїме пишиц сєєла,
слунко єо поспрєведєло
та єи квитки позмарзєло.

КОСТЯНТИНА МАЛИЦЬКА

До 140-річчя з дня народження

Костянтина Іванівна Малицька — народна вчителька і велика патріотка, відома дитяча письменниця. Вона прожила невсипуще, сповнене любові до свого народу життя. Всю себе присвятила школі.

Письменниця народилася 30 травня 1872 року в с. Кропивник тепер Калуського району Івано-Франківської області. Здобула кваліфікацію педагога. Працювала у різних школах у галицьких і буковинських селах і містечках.

Костянтина Малицька була однією з тих національно свідомих педагогів, які боролися за демократизацію шкіл на західноукраїнських землях наприкінці XIX-початку XX століть. Вона працювала в різних педагогічних товариствах — «Просвіта», «Рідна школа», «Крайове товариство охорони дітей і опіки над молоддю», була директором дівочої школи імені Т. Шевченка, редактором єдиного на той час українського дитячого журналу «Дзвінок».

Другим після школи її покликанням була дитяча література. В літературі відома і під своїм власним прізвищем і під псевдонімом Віра Лебедєва. Власне, школа і література в житті та діяльності Костянтини Малицької зливаються воедино. Через школу прищеплювала молодому поколінню любов до літератури, до рідного слова, через літературу, зокрема дитячу, одним з творців якої, власне, була, прагнула піднести школу, освіту, збагатити духовний світ дітей і молоді.

Патріотизм письменниці викликав роздратування у царських чиновників, тому її було вислано зі Львова до Сибіру. Але й там вона заявила про себе, організувавши у далекому Красноярську українську школу.

Повернувшись після п'яти років заслання до Львова, мужня жінка присвятила своє життя науці й культурі. Тривалий час працювала в бібліотеці імені Василя Стефаника Академії наук України. Писала поезію, оповідання для дітей, п'єси для шкільної сцени, видала чудову збірку «Малі герої», редагувала дитячий журнал «Дзвінок», у якому ще в 1886 році були надруковані її перші вірші.

Проте найбільш знаний вірш К. Малицької «Чом, чом, чом, земле моя», який став справді народним. 1904 року композитор Денис Січинський написав до нього музику, і пісня стала широко відомою, улюбленою для багатьох поколінь українців. На початку сімдесятих років ця пісня народжується вдруге. Завдяки Буковинському ансамблю, його художньому керівнику А. Кушніренкові та могутньому таланту Гнатюка, в репертуарі якого ця пісня була майже 30 років, вона розходиться по Україні, ставши пам'ятником учительці, яка серце віддала дітям, своєму народу.

Підготувала **Леся Мудрі**

ЧОМ, ЧОМ, ЧОМ, ЗЕМЛЕ МОЯ

Чом, чом, чом,
О земле ти моя,
Так любя ти мені?
Чом, чом, чом,
О земле ти моя,
Чарує так мене
Ясна твоя краса?
Чим, чим, чим
Приваблює мене
Пташні твої спів,
Духмяний цвіт лісів?
Чим, чим, чим
Приваблює мене
Водиця рік твоїх,
Що тут пливе, шумить?
Тим, тим, тим,
Дитино любя, знай,
Що води ці, ліси —
Твій рідний, щедрий край!
Тут, тут, тут
Твої діди й батьки
Свою пролили кров
За волю і любов!
Тут, тут, тут
Усюди всі твої
Найближчі,
Рідні
Й дорогі!

ЯК ДІТИ ЯБЛУНЬКУ ВРЯТУВАЛИ

Усім весело та радісно навесні, тільки молода яблунька, що у шкільному садку росте, понура та сумна стоїть. Що їй, бідній, робити?

Ось що з нею трапилось.

Стояла вона торік весела, в зеленому листі, а між листям ховалися червоні яблука. Смачні були яблечка, і сама вона струнка, пишна. Діти її дуже любили.

Літав довкола неї метелик... Такий гарний, і подумати не можна було, щоби від такого гарного метелика та така велика шкода сталася.

Подобалася й метеликові

красуня-яблунька, і, мабуть, вирішив він, що в її густому листі затишно й спокійно буде покласти свої яєчка. Він поклав.

А з яєчок вийшла гусінь.

Тут якраз настали вже морози. Наплела собі гусінь гніздечок на зиму. Багато вийшло гусениць на яблуньці, і багато наплели вони собі гнізд.

Аж ось і весна. Випустила наша яблунька бруньки, а тут повилазила погана гусінь з гнізд і почала в'їдатися в бруньки та вигризати в них ямки.

Аж тут ще лазить жук-догвоносик і з'їдає молоде листяч-

ко. Сумує яблунька.

– Дивіться! А що воно там таке?— кричить Галя.— Наче гніздечка маленькі. І багато їх, багато!

Підійшла вчителька, подивилась уважно.

– Е, діти, негаразд з нашою яблунькою. То гусінь наплела собі гніздечка, а сама лазить і об'їдає бруньки. Треба швидше наш садок очистити, а то пропаде садовина.

Узялися діти до роботи. Почистили деревце, усю гусінь знищили. Врятували яблуньку.

ЗИМОВА КАЗКА

Ясна нічка над верхами.
Тихим сном все спочиває.
Тільки місяць ген снігами
Срібний промінь розсвіає.

Вснули сосни і смереки,
Згасло світло в вікнах хати,
Лише з нетрів із далеких
Зареве ведмідь кудлатий.

В ніч таку, в шляху зорянім,
Що з Землею Небо зводить,
Тихим ходом Ясна Пані
На верхи Бескидів сходить.

У руці пахучі трави,
У кошелі зерно злоте,
Зором тихим і ласкавим
Будить сонних із дрімоти.

І до Неї з усіх боків
Все живе біжить і лине:
Зайчик, сарни темноокі
І дрібної рій пташини.

А Пречиста Діва Мати
Всіх до себе прикликає.
Звірям - сіна, корм листовий,
Пташкам - зерна розсипає.

Всіх наділить, чим там треба,
Приласкає сарну й птичку,
Зоряним шляхом до Неба
Повертає в тиху нічку.

Знову тихо в темнім борі.
Ситі стада вже дрімають.
Лиш смереки у розмові
Божу Матір величають.

ВЕЛИКА РАДІСТЬ

Микола прийшов у дитячий садок по сестричку. Оленка щось поважно розповідала своїм приятелькам і навіть не помітила брата.

- Оленко! – гукнув Микола. Дівчинка оглянулася, і на її личку засяяла усмішка: брат прийшов!

І ось вони вже вдвох чимчикували додому... Старший брат засвоїв нову тактику і тепер не Оленка, а він ставив запитання, на які його шестирічна сестричка охоче відповідала.

- Ну, Оленко, розповідай, що ви сьогодні робили в садочку.

- Ми ділилися вели-и-и-кою радістю! От яка в тебе була велика радість? Нас усіх вихователька питала, чи було з нами таке, що ми дуже сумували, а після того дуже зраділи.

- І що ти на це відповіла? – зацікавлено спитав Микола.

- Пригадуєш, як бабуся занедужала? Її забрали в лікарню. Мені було дуже сумно без бабусі, бо вона ж у нас найкраща. А потім вона повернулася додому, і ми разом пішли гуляти в парк. Тоді я була радісна!.. Та знаєш, вихователька нам роз-

повідала про Ісуса і його апостолів. Про те, як Ісуса вкинули у в'язницю і мучили...

- Ага, вам розповідали про Христові страсті. Ось у цю п'ятницю ми підемо до церкви і ти побачиш Ісуса, знятого з хреста на плащаниці. Ми всі станемо на коліна і на колінах підійдемо до Божого гробу, щоб поклонитися Ісусові і поцілувати його рани.

- Вихователька казала, що Ісуса прибили до хреста і він помер. І апостолам було дуже сумно. А потім Ісус лежав у гробі. І я трохи плакала...

- Оленко, але не забувай про велику радість. Після суботи раннім ранком в неділю щось сталося.

- Так! – зітхнула дівчинка. – Жінки йшли намастити Ісуса миром... Вони говорили про важкий камінь.

- Так, вони запитували одна одну, хто відвалить їм камінь. – додав Микола. – Але біля гробу їх чекала несподіванка: камінь був відвалений, а на камені хтось сидів...хто?

- Ангел! Ангел в білій одежі! І він їм сказав... ой, забула, що саме...

- Ангел сказав: «Не бійтеся! Ви шукаєте Ісуса, але його тут нема! Він воскрес із мертвих! Ідіть і скажіть це апостолам».

- Так! І вони побігли і грюкали в двері. Та апостоли дуже боялися і довго не відкривали. Коли жінки увійшли всередину, то розповіли усе, що бачили. Але апостоли не вірили і далі сумували.

- Все-таки апостол Петро та Іван пішли на гріб і побачили, що він порожній. Ісуса там не було, – додав Микола. - А надвечір того ж дня Ісус через замкнені двері прийшов до апостолів.

- І тоді настала вели-и-и-ка радість! – вигукнула Оленка.

- Так, Оленко! І ми в неділю будемо радіти і співати: «Христос воскрес!». Та ось ми вже і вдома. А все, що ви малювали в садочку, покажеш мамі та й поділишся своєю великою радістю.

Оленка побігла до мами, а Микола вдоволено посміхався: ще трошки, і в них народиться братик – і тоді вже не він, а Оленка буде відповідати на сотні неймовірних запитань малого дослідника.

сс.Василіянки

ЧАРИВНИ ШВЕТ ФАШЕНґОХ

Фебруар мешац дзеци найбаржей паметаю пре два події – як мешац залюбених и мешац фашенґоx. У миклошевскей Подручней школи школяре означели Дзень залюбених на тот способ же медзи собу подаровали скромни дарунки. Ведно зоз учителькама Душанку Бриіч и Марину Банович на годзинох подобовей култури виробели винчованки зоз паперу у форми шерца котри однесли дому як дарунок родичом.

Весели, розтанцовани маски у школским холу

Наградзени найудатнейши маски

Найвеселши дзезински фашенґи отримани у другей половки фебруара, у присустве родичох котри дзезцом помогли обдумац костими же би були цо интересантнейши трочленому жирию. Школяре, як и даскельо дзеци предшколского возросту, представели свою маску зоз пригоднима словама або писньочку. Була то нагода же би присутни могли видзиц дзвончки, русалки, циганки, яр, телевизор, Пипи Длугоку Ботошу, гусара, лева, вояка, спайдермена, Рус-

киню и инше. Першу награду жири додзелел Анамарії Мудри (2. класа) за костим Пипи Длугокей Ботоши, другу Анамарії Лікар (2.) за костим Яри, а за костим Беби трецу награду достала Мартина Хома (4.). Шицки

наградзени достали дипломи и чоколади. Веселе дружене предложене зоз забавнима бавискама, музику, танцом, ошвиженьом и з колачама.

Ксения Лікар

Хлапци у омилених маскох телевизийних и филмских геройох

БОГАТА СКАРБНІЦА РУСКЕЙ ЛИТАРАТУРИ

ВИЗНАЧЕНИ МЕДИНАРОДНИ ДЗЕНЬ МАЦЕРИНСКОГО ЯЗИКА У ПЕТРОВЦОХ

У Основней школи „Антуна Бауера” Вуковар, у Подручней школи у Петровцох 16. марца отримани дванасти кніжовни вечар Руснацох хтори порихтали учительки руского языка Наталия Гнатко и Илона Грецишин зоз своїма школярами од першей по осму класу хтори ходза на години мацеринского руского языка. Програма була удатна и збогацена

у гадвабних сукньох, а хлапци у чарних панталонох и билих кошульох брали повагу и аплаузи велького числа нащивительох. Програму водзели школяпе осмей класи Давид Морган, Елена Мудри, Адриана Ралиш и Аня Мудри. Дванасти кніжовни вечар Руснацох по шести раз отримани з нагоди Мадзинародного дня мацеринского языка.

Пийта класа - Мая Гарди, Мая Рац, Бенямин Фетахи и Ведрана Ралиш зоз шестей класи

Шицки школяре котри ходза на години руского языка

зоз численима драмским сличками през хтори ше и як глумци указали мали Петровчане, цо збуванє на окреме цикави способ видвоєло зоз стандардних кніжовних вечарох. Пооблекани до руского народного облечива дзивчата

Бувши и терашні директор ОШ кратко привитали своїх школярох, їх родичох и шицких нащивительох. Школяре порихтали виривки ділох своїх облюбених писательох зоз нашего краю медзи хторима Любка Сеґеди Фалц народ-

зена у Петровцох и лауреатка за 2006. рок, Еугения Врабец, Любка Гаргай, Ганча Папандриш Гаргай и Звонко Барна шицки народзени Петровчане, та Агнетка Костелник Балатинац, народзена у Миклошевцох и Томислав Мишир народзени у Вуковаре.

гей класи одшпивали и писню „Шедла Марча”. Ярослава Вовк, Дария Рац и Матея Мудри у драмскеим виривку „Добре научена лекция” побавели ше зоз рускима меновніками и указали їх правилне хасноване. Треца класа у сосвете: Срдян Рац, Николас

Школяре штвартей класи бавя драмску сличку "Предумал ше"

Драмска сличка "Мирко и Марко" у улогох школяре шестей Андкей – Владимир Бучко, Кристиан Медеши, Давид Бурчак и Синиша Рац

Шири ошмих числених патрачох виволали пецero школяре першей класи: Лана Добриевич, Кристиан Дорогхази, Нера Салак, Лорена Медеши и Михаел Бурчак хтори одбавели „Страцену бабку” - драмску сличку о бабки хтора банує за своїм одроснутим дзивчецом хторе ю одруцело. Зоз школярами дру-

Медеши и Домагой Гаргай порихтали драмску сличку „Стара слика”. Зоз штвартей класи Игор Туніч, Оливера Кошутич, Ален Бурчак, Сладяна Гагула и Ема Войткив представели ше зоз драмску сличку „Предумал ше” о синови хтори ше оддумал од зохабяня родичох же би ше презнал цо то затрепани галушки. Школяре од пиятей

Дзеці першай класі Нера Салак, Лорена Медэшы, Лана Добрыевіч, Міхаел Бурчак і Кристина Дарогахадзі бавя драмску сличку "Лішка і заяц"

Водитедэ праграмы Аня Мудры, Давід Морган, Єлена Мудры і Адрыана Ралиш

по седму класу: Матей Кисеги, Денис Гарди, Бенямин Фетахи, Ведрана Ралиш, Мая Рац, Мартин Бурчак и Игор Сивч пред публику одбавели драмску сличку „Златни дзеци“.

Школяре шестей класи у составе Кристиан Медэши, Андрей Бучко, Давид Бурчак и Синиша Рац мали чецц перши одбавиц свою сличку „Мирко и Марко“ пре завидни успих свойого пайташа зоз групи Кристиана Медешового хтори мушел попонагляц на знімане финалу „Супер таланту“, емисии на телевизии до хторого ше пласировал. Школяре седмей и осмей класи представели ше зоз рецитованьом поезии наших писательох. Писню „Руски сукні“ Любици Гаргай рецитовала Єлена Мудры, „Красни часи“ Томислава Мишира одрецитовала

Пайташки у руских сукных Кристина Дарогахадзи и Нера Салак

Адрыана Ралиш, „Мацерову мушкатлу“ Звонка Барни рецитовала Аня Мудры, „Руску бешеду“ Евгениї Врабец рецитовал Давид Морган, - школяре ос-

мей класи, а школярки седмей класи рецитовали писні „Любим це“ Любки Сегеди Фалц – Тена Голик и писню „Полни мешачок“ Ганчи Папгаргаї Гаргай – Ана Рац. Писню Агнетки Кос-

телник Балатинац „Мацери“ висловела Ведрана Ралиш, школярка шестей класи.

Публика мала нагоду чуц и шпиванки „Гол“, „Ой Руснаци“, „Дай нам Боже добри час“ и други. Родичи мали нагоду достац найвекше постредкове подзековане през слова Йози Михалева, директра школи, хтори наглашел же „Покля ест таких дзецох, будзе наступох у Петровцох!“.

По законченю окремно удатней праграми госци и учашніки праграми мали нагоду окрипиц ше зоз рускими лакотками и едлами хтори за тоту нагоду порихтали мацери школярох хтори ходза на godzini руского языка.

Таня Гарди

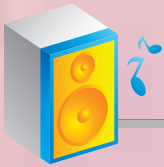
Фото: Агнетка Балатинац

Вельочислена публика

Хлапци зоз трецей класи Домагой Гаргай у калапе, коло нього Нтколас Медэши и Срдян Рац

ДЗЕЦИНСКИ БАЛ

КУД «Яким Гарди» організувало дзедцински бал у Петровцох котри ше отримал у сали Соколани 19. фебруара 2012. року. После полудзенку, на 14:00 годзин, сала була полна з дзедцинским гласами. Пришли дзеци рижного возраста, а тих наймладших привели родичи.

Окrem петровских дзедцох, миклошевски ше дзеци тиж так вешелели тому недзельному пополадню. У організації КУД «Яким Говля» бул обезпечени автобус за тих заинтересованих з Миклошевцох.

Розтанцовани дзеци

Танцовали и наймладши

Як по традиції, за музику бул задлужени оркестер КУД «Яким Гарди». Танцовали и вельки и мали дзеци, а ту були и розположени родичи вше порихтани помогнуц у крочайох. А нашу пані Івану Колбас треба тиж так спомнуц бо як кед би знова врацела до дзедцинства и

як дзивче з дзедци, полна енергії, затанцовала и указала им рижни крочаї.

Окrem писні и танцу, котрих не хибело, томбола була як то нашо любя ввесц - богата. Наисце, тельо ей було же кажде дзедко мушело достац голем едну. Як ше то и вше случує, кед себе дзеци вибра-

ли и купели свойо щешлїви лїстки за томболу, несцерпезлїво очековали час кеди уж дацо добию. Танцовало ше, вешелело и шпивало, але тераз очи вше частейше бежали на шицки тоти ствари котри вишели на порвацку понад нїх. Од шицких тих стварох, штири томболи видвоєни як главни награди. Були то една шедалка, одвитуюца за дзедцинску хижу, и три мобители. Тота шедалка була незвичайна и интересантна велїм, а часце достац ю мала Ива-

на Бики з Миклошевцох. Два мобители були єднаки, а розвешелели Габриелу Лехолат и Нину Радойчич з Петровцох. Треци мобител як глашел лепши од тих двох и мал чесц як главна награда розвешелїц брацикох Данисла и Филипа Буїлу.

Так прешол ище єден дзедцински бал у Петровцох котри сигурно остал у красних памятокх.

Мануела Дудаш

Оркестер КУД «Яким Гарди»

ШКОЛЯРСКИ БАЛАМУТИ (2)

ПЕРША СВЯТА ПРИЧЕСЦ

Грекокатоліцка церква у Петровцох збудована 1892. року, а пошвечена є рок познейше, односно 1893. року. Од даяких 15 паноцох, кельо их потераз службовало у Петровцох, далєко найдлужей затримал ше о. Янко Будински – котри бул управитель парохії од 1937. по аж 1968. рок! Паноец Будински, котрого валалчанє волали "Бурян", у Петровцох службовал 31 рок, а жил вкупно аж 35 роки. Бул паноец моїм родичом, як и моїм брацом и мне! Умар 1972. року и поховани є на петровским грекокатоліцким теметове.

Моїо перше стретнуце зоз паноцом Будинским случело ше кед сом мал лєм даяки штири або пейц роки, а було то влєце 1960. або 1961. року, кед ме баба Ирина Дудаш – Семанова послала до паноца по якиш лік. Надпоминам же паноец Бурян на столе у канцеларії тримал и числени шкатулки з рижними ліками, котри були дарунок петровских роботнікох у Немецкей, котри як першу помоц дзелел хорим. На тим першим стретнуцу одушевело ме вельке число церковних, филозофских и других кніжкох, гоч сом теди ище не знал читац, а котри були увязани до целячей скори, у рижних фарбох, и були змесцени у вельких церковних витринах. Помедзи мне и кніжкох була то любов на перши попатрунок! Нажаль, даскельо роки после шмерци паноца Будинско-

Яким Пушкаш и Данил Гайдук

го шицки тоти вредни кніжки, котри тераз були змесцени у тєк. старей дзияковні, закончили на шмециску! Вредним кніжком пресудзели особи котри, виroyатне, нігда не пречитали ані єдну кніжку!

Кед сом рушел до другой класи Основней школи у Петровцох, а то було вєшені 1964. року, паноец Будински, учителька Вира Гудак (дзівка паноца Бєсерминя зоз Шиду!) и нашо мацери у тайносьци догварели дзєцинску виroyауку у церкви. Кельо паметам иста ше, по першу святу причєсц, порядне отримовала каждей соботи пополадню. Такой на початку отримованя тей ви-

royауки, значи уж першей соботи пополадню, случело ше цошка цалком непланованє. Перша тема виroyауки була як всемогущи Бог збудовал швет за шейсц дні, а седмого дня ше одпочивал.

- Наздавам ше же то шицким ясне и же нет питаня! – гварел на концу паноец Будински.

- Можліве же Бог створел швет и же шицко було так як сє гварели, але мне интересує хто створел Бога?! – опитал ше я и зоз тим дзєцинским питаньох "заядзел" паноца.

- Не мушим ше ані питац, бизовни сом же тото питанє поставел мали Пушкаш, чи не?! Таке питанє пред даякими 15 роками

перша поставела Ганча Папандриш, чия мац була Пушкашова, потим пред даякими осем роками Янко Пушкаш, найстарши од трох братох Пушкашових, зоз нешкайшей нагоди и штредні брат, а бизовни сом же исте питанє постави и наймладши Пушкаш! А я лєм мала брамушка на тим вельким шведе и не знам одвит на таки чежки питаня! – лямал руки паноец Будински.

Неодлуга по законченю тей першей виroyауки, по валале ше прєширєла вистка же ше Пушкашанци ище раз у церкви опитали гєвто цо ше ніяким концом не шме у церкви питац! Истого дня сом од мацери достал горуцу "порцию" и по отримованє першей святей причєсци, котра була у априлу 1965. року, вєцей сом ше паноцови нігда и ніч не питал. Як памятку на тоту святу причєсц по нешка сом зачувал три чарно-били фотографії зняти у церковней порти (фотограф бул Силво Кєтелеш): На першей сом соло, на другой зоз пайташом Данилом Гайдуком и на трецей вєдно зоз шицкими другима дзєцми. Дзєпоєдни зоз тих дзєцох вєцей не медзи нами живима, дзєпоєдни уж роками не жию у Петровцох, а дзєпоєдни пре войну и виroyатне же бим их хвильково барз чежко прєпознал. Прето сом зачувал фотографії и красни памятки.

Яким Пушкаш

НАЙКРАСША ПИСАНКА

Ярне слунко несебично даровало свойо зарі и цеплоту пребудзеной природы. Благи витрик ніжно кивал розквитнути конари на дровкох коло чіих квітках непрерывно лецели вредни пчолки. У воздуху ше чувствовал опойни запах рижнофарбового квеца. По заградках ше жовцели кичкиричи, целовели зомбульки, а червени туліпани отворели свойо погарики гу слунку як кед би му виражовали свою подзековносц. У трави ше билели числени трагичици поволуюци дзивчата же би з ніх виплетли венчики и так украшели свойо власи.

Приблїжовало ше вельке ярне швето – Велька ноц. Цали ше валал пририхтовал. Газдинї уж днями порасели обисца, рихтали лакотки, а на Вельки пияток требало писац и фарбиц писанки. Пейцрочна Меланка круцела ше по кухні коло мацери и любопитліво ше припатрала як вона зоз вос-

ком цифровала писанки. Нараз ше опитала:

– Мамо, и я бим любела поцифровац писанку же бизме ю однесли до церкви на пошвещане!“

– Вежні свойо фломастери – озвала ше мац. Попробуй зоз німа офарбиц, бо ти ище мала за роботу зоз воском и пирком.“

Меланка вжала варене вайцо, шедла коло мацери и почала рисовац. Мац сцерпезліво виписовала по шкарупини рижни мотиви як цо то слунко, криж, грабелки, ружички и инше. Же би писанка була цо красша требало робиц зоз любову, а вец положиц до фарби.

– Кед ше писанки осуша – гвари мац Меланки, помали ше позніма восок, а под нім ше укаже жадани мотив.“

На своей писанки Меланка нарисовала хмарку, слунко и каче у трави. Мац положила Меланкову писанку гу шицким до кошарки.

Всуботу вечар, кед шицки домашні поспали, у кухні ше зачуло жубротане зоз кошарки. Писанком уж було допито лежац у цмоти и чекац рано.

– Могли бизме виберац найкрасшу писанку – предлагала червена писанка.

– Хто же будзе оценювац наш випатрунок? – питали ше други.

– Поволайме Меланково бависка – порихтано одвитовала червена писанка и пошла до Меланковой хижи по плишового заячка, качку и дзивчезову маймилшу бабку.

Несподзивани и невиспани судийове пошедали доокола кошарки, а заяц як найстарши отворел змагане. Перша наступа червена писанка:

– Я од шицких найвекша, бо сом каче вайцо. Прето сом достала красну червену фарбу, а газдиня ме прикрашела зоз рисунком Слунка котре шицки почитую, бо воно дава цеплоту, моц и щесце живота. Думам же сом заслужела побиду“ – хвалела ше вона.

На белавей писанки бул нарисовани криж.

– Можебуц сом не така красна як моя сушеда, але знам же ше дзеци

зрадую кед буду розбивац писанки на драже. Я мам найтвардейшу шкарупину.

Потим ше указала блядожелена котра на штредку мала оцисок лісточка бетелінки:

– Людзе веря же бетелінка зоз штирома лісточками приноши щесце. Таку красну писанку ше не може часто найсц, прето, мили судийове, требали бисце мне вибрац як найкрасшу“ – толковала вона. Цали час Меланкова цифрована писанка була цихо. Слухала свойо пайташки, а на концу так прегварела:

– Кажда писанка окремна, красна на свойо способ. Шицки крашне вицифровани, а мне дзивче офарбело так як знало. Було му перши раз же таке дацо зробело. Не можем ше мерац зоз красу других писанкох, але думам же Меланка уложела свою мрию, любов и труд и то ше не шме занедзбац.“

Други писанки поганьбено уцихли, похопели же ше вихвальовали и некрашне справовали. Од ганьби судийом не могли ані до оч попатриц.

После длугошей цихосци заяц закруцел свойо длугоки баюси, станул опрез шицких и зоз високим гласом скричал:

– Меланкова писанка найкрасша!“

Ютрэдзень, док Меланка зоз мацери у церковней порти чекала пошвещане, слунково зарі ошвицели праве ей писанку як кед би ей жадали повинчовац на побиди:

– А, гей, то насправди найкрасша писанка!“

Ксенія Лікар

БУДЗЕНЕ ПРИРОДИ

Зашвицело слунко ясне порозквитали подшніжніки и з билима квіточками наявели же жима за нами.

Фиялочки, так на швидко по воздуху розляли свой пах, а ягласи жовти и червени преблекли шмату жеми.

Природа ше пребудзела птички шпиваю весело ожили и пажици бо ше на ніх ознова бавя дзеци.

Любица Гаргай

ДЗЕНЬ МАЦЕРИНСКОГО ЯЗИКА У ОСИЄКУ

У городскэй и универзитетскэй библиотеки Осиек, на оддзелену за роботу зоз дзецми и младима, з нагоди Дня мацеринского языка, од 20. по 23. февруар организоване представяне языкох националних меншинох.

Председателька КУД Руснацох Осиек Дубравка Рашлянин и представителька рускей националней меншини ОБЖ Агнетка Балатинац, 20. февруара, дзедом зоз двох дзедцинских заградкох зоз Осиеку представели руски язык и руску культуру през приповедку о обичайох при Руснацох, а представена и сликовница „Їжик Мижик“ котру написала Агнетка Костелник Балатинац, илюстровала Бранкица Батакович, а

видал Союз Русинох и Украинцох РФ.

Остатнього дня (23. февруара) визначованя того значного аспекту каждой националней меншини, КУД Руснацох Осиек, ведно зоз фолкорну секцию КУД „Осиф Костелник“ зоз Вуковару презентовали шпиванки и танци Руснацох. Участвовали ище и представителье малярскей, македонскей, сербскей и украинскей националней меншини, та професорки русийского языка, котри тиж презентовали часц культуры и обичайох тих народох.

УНЕСЦО 1999. року на зашеданю Главней скупштине прилапел предкладане Бангладешу же би ше 21. февруар преглашел за Медзина-

През писню и танец дзеци учили руски

родни дзень мацеринского языка, а 2001. року на 31. зашеданю Главней скупштине прилапена Декларация о культурней рижнородноци дзе у члену 5. пише: - ...каждей особи ше муши оможли-

виц висловйоване и творене ділох на языку хтори вибере, а окреме на мацеринским языку.

Агнетка Балатинац

НИНА МЕЛАНА

Мали зме нину,
жила у городу,
приходзела до нас
за важну нагоду.

- Яки сце у школи,
хто вам учительки,
цо будзеце робиц
док будзеце вельки?

Любопитліва була,
о шицким ше питала,
за награду нам вше
чоколади даровала.

Вше була весела,
з нами нашмеяна,
така була з городу
наша нина Мелана.

Олгица Мудри

МАРЕЦ

Дзе жима свою моц страцела?
Як кед би ше нараз похорела.
То мешац марец барз пременліви
у нїм ше стретаю два файти хвилі.
Раз моцно сциска, раз витор дус,
вещ цошка киха, та ше поносуе
же слункова моц шніг розпушуе.

Жаль му бо жима вшелїяк одходзи,
а яряя цеплота потим приходзи.
Смутни ше марец од нас одпитуе
и на остатку шицким поручуе:
„Слунко ме трапи, не да ми спац,
та ше мушим на драгу брац.
Били сивер уж на мене чека,
помали рушам, драга далека.
Придзем я знова нїч ше не старайце,
а до рока збогом, здрави оставайце!“

Ксения Лікар

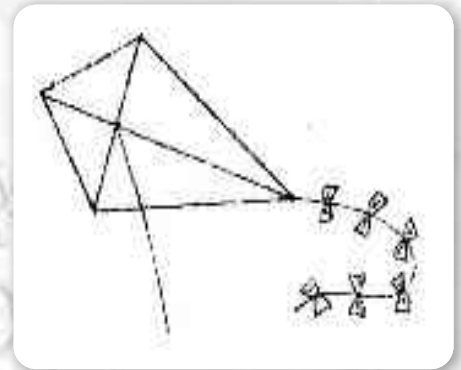
ШАРКАНЬ

СТАРИ РУСКИ БАВИСКА

Хлапцом було найсладше пуцац шаркані хтори летали на кождим концу валала. Направиц шарканя то бул прави кумшт. Косцанік ше му направело зоз наду лебо зоз барз ценких латочкох хтори ше повязало зоз цверну лебо зоз цестом (помишана мука зоз воду). Велькосц шарканя завишела од велькосци паперу якого ше мало. Найлепши папер за шарканя бул зоз паперового меха, хтори з нука бул осмолени.

Зоз двох палічкох наду лебо латочкох направело ше криж. Палічки ше мощно завязало зоз цверну же би

стали ведно, а потим ше накладло фалатки цеста на конци крижа хтори ше ище скапчало зоз штирома надовима палічками. Тоти надово палічки зоз бокох кладло ше прето же би папер мощнейше стал. Потим ше на тоту основу положело папер, хтори ше пришило зоз грубу цверну за бочни надово палічки. На долню часц шарканя завязало ше шпаргү на хторей були навязани рендочки – то бул шарканьов хвост. Потим ше на штредок крижа завязало длогу шпаргү за хтору ше тримало шарканя кед ше розбегло по пажници и пуццело ше го високо до воздуха.

Шаркань

Мария Хома

ЗАКОХАНІЙ МЕТЕЛИК

Підготуйте коротеньку п'єсу про закоханого метелика і розвеселіть своїх родичів, друзів, учителів. Тіло метеликів, оси і бджілки можна виготовити з дерев'яної ложки, пляшечки від соку або рідкого йогурту, заліпити крила з кольорового паперу і –хай вистава почнеться.

Раз метелик-молодець
У садочку грався.
Тут бджолу одну зустрів,
В неї закохався.

МЕТЕЛИК:

Яка гарна молодиця,
Та до того ж робітниця.
Без тебе не можу я!
Бджілко, бджілко, будь моя!

БДЖІЛКА: (насміхаючись)

Ха-ха-ха, таке говориш!
Ми не пара, всі це знають.
Ти гуляєш цілий день,
А я мед збираю.
Йди, нікого не сміши,
Другу ти собі знайди!
Полетів метелик в гай

Іграшки виготовили члени ігroteки товариства «Наші діти» з Міклушевців

І побачив там осу.
То тепер вже закохався
У її красу.

МЕТЕЛИК:

Яка гарна молодиця
Оця оса-чарівниця!
Має талію тонку
І крила прозорі,
Очі, наче океан,
Наче ясні зорі!
Без тебе не можу я!
Осо, осо, будь моя!

ОСА: (сердито)

Що тобі моя краса.

Ти – метелик, я – оса!
І не трогай мої крила!
Втікай, поки не вкусила!
То сумний метелик наш
До річки подався.
Метелиху стрів вродливу
Й знову закохався.
Весь трясеться від любові,
Не промовить ані слова
МЕТЕЛИХА: (лагідно)
Чом трясешся, як листочок?
Чи тебе я так лякаю?
Та не бійся, метелику,
Прийди ближче, не кусаю.

МЕТЕЛИК: (закохано)

Мила, я тебе люблю,
Від любові аж горю!
Без тебе не можу я,
Красунечко, будь моя!

МЕТЕЛИХА:

І ти мені до вподоби,
Це скажу я всім.
А тепер не гаймо часу –
Танцювати йдім!

Леся Мудрі

Яр

Задзвонели подшніжніки, за-
пахли фіялки у бабовей за-
гради. Чуц дзецинску лярму
по улічки и пажици. Вредни
пчолки збераю мед.
Яр барз красна.

**Игор Туніч Лукич, 4. класа
Петровци**

Яр

До мойого валалу пришла яр. Дні
цеплейши и длуґши. Розквитло
квеце и украсело цалу пажицу.
Прилецели и перши ластовки.
Пренашли свойо стари гнізда та
их оправяю. Дзеци им ше радую.
Мацери у загради садза и шею
желеняву. Вредни пчолки збераю
мед. И я радосни кед придзе яр.

**Домагой Гаргай, 3. класа
Петровци**

ПОГУБЕНИ СИР

ТАТО: Яки то сир? Випатра же є
погубени.

МАМА: Можебуц є и не погубени,
можебуц є добри. Опитам ше си-
нови. Сине, ноле гибай ту, цошка
ци ше мам опитац!
(син приходзи)

МАМА: Сине, яки то сир? Добри
є?

СИН: Не знам и ані не сцем знац!
Ані коштовац! Поволам цицу, мо-
жебуц вона зна. Цицо!

ЦИЦА: Мяв, мяв. Цо то — сир!?
Не сцем сир, сцем мишу! Дзе
миша?

МИША: Цив, цив, мам сир!
(Миша лапи сир и сцекне до
дзири. Цица смутно мявка)

ЦИЦА: Йой, сцекла ми миша. И
сир однесола.

**Кристиан Миклош, 1. класа
Миклошевци**

БУЛО ШНІГУ НАДОСЦ,
АЖ И ПРЕВЕЛЬО

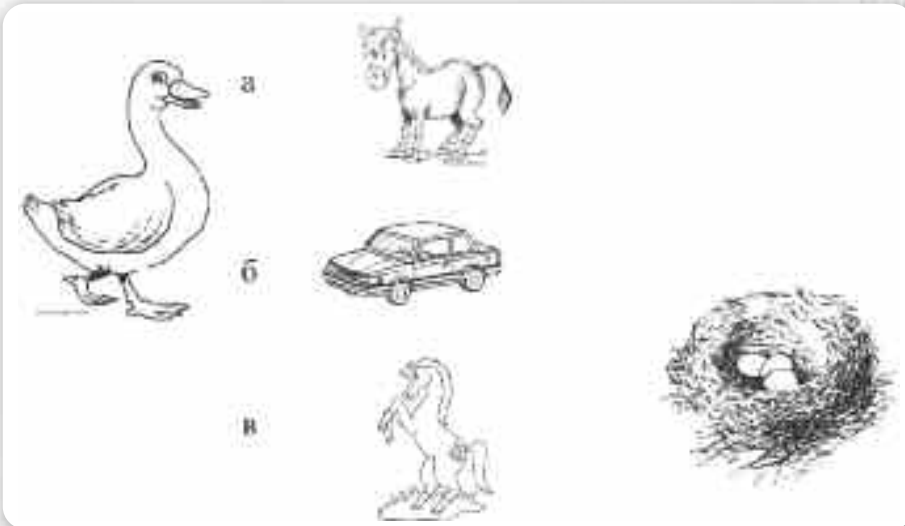
Того фебруара шніг несподзивал веліх
людзох и у даедних часцох Горватскей
претаргнута и насатва, але нашо петров-
ски дзеци окреме ше радовали билим па-
хульком хтори неодлуга завяли цали
валал и околіско. На руку им ишло и тото
же настава и у валает претаргнута, та

санки, корчолі, мехи наполнени зоз сламу
и цалком модерни саночки зоз пластики
мали вельо роботи лециц найшвидше цо
можу и знаю зоз брещка на уходзе до
Петровцох, до часци валала познатого як
Дола. Галайк веселих гласоцх през валал
чул ше по ноцни години, а вец ше ище
длуго отресал шніг зоз облечива пред
дзверми.

Кед ше шніг не сцел розпуциц, але
упарто стал на улічкох и коло уходу до
церкви, паноец Владимир Седлак зоз
дзеци хтори ходза на виронауку обду-
мал добродзечну работну акцию одруцо-
ваня шнігу коло церкви, та ше цала
весела екипа нашла зоз лопатами и одру-
цала шніг зоз дражки и уходу до церкви.
Вец було ище смачнейше госцене зоз ла-
котками у виронаучней сали, а остали и
призначени знімики же би нас здогадо-
вали на не так давну але моцну жиму.

Таня Гарди

Качка ше шейтала та барз вистала, а понеже ше уж змерка ма ше цо скорей врациц до гнізда. Хто ю превеже найшвидше? а/ магарец; б/ авто; в/ конь?

Любица Гаргай

ЧИ СЦЕ ЗНАЛИ:

- же вше кед- же пингвини жию и у Африки?
- же суньогі маю зуби?
- же паткань може витримац длужей без води од гамили?
- же шлімаки маю 4 носи?
- же слон єдина животиня хтора не може скакац?
- же термити робя 24 години и вообщє не шпя?
- же пергаче кед вилетую з пещери вше скруцюю на ліво?
- же ше кажди рок пренайдзе приближно 7000 нови файти инсектох?

ЖАРТИ:

Помічник

Внук допомагає бабусі садити картоплю.
 —Іванку, —каже бабуса, —клади картоплю в ямку лєгенько, щоб паростки не відламалися.
 —А їх тут нема, — каже онук.
 —А де ж вони поділися?
 —Я їх уже повідламував

Ото раз казав пан до всієї громади:
 —А хто піде до мене обідати?
 —Я! — каже один циган наперед усіх.
 —А хто піде до мене і на вечерю?
 —Та я ж! —знов кричить циган
 —А хто піде до мене косити? —питає пан
 —Ну,дорогі люди, —каже циган, —говорить ще і ви, а то цо ж, усе я та я. Навіть соромно вже!

М	А	Ч	И	Ч	К	А	А
О	О	Я	Б	Ц	А	М	К
В	Є	Л	Ї	Е	О	Ц	Ч
О	Я	Ш	И	Л	Б	О	Ї
Ц	Р	Л	Е	Т	И	А	Л
Н	В	И	О	Н	В	В	Р
Ї	М	У	К	П	Ь	А	Е
К	Й	А	Ч	О	Р	К	Г

01.	БЕБА	08.	МАЧИЧКА
02.	ВИЛІЯ	09.	МОЛИТВА
03.	ГЕРЛІЧКА	10.	ОВОЦНІК
04.	ЄШЕНЬ	11.	ПОЛЯ
05.	КРОЧАЙ	12.	ТИ
06.	КУМ	13.	ЯР
07.	МАЦ		

Кед пренайдзеце тоті тринац назви писньох А.К. Балатинац одгаднеце и штернасту

ивото :энэпиД

ЗАГАДКИ

Криделка шарани крашне цифровани, коло квеца леци поцихи трепеци.
 (молить)

Весело нам швици и цеплоти дава, та вец можу роснуц и квеце и трава.
 (онокло)

По озерох, морйох лебо рикох вона превожи робу и путнікох.
 (втец)

Кед приду лето и горучава смачна и червена ошвиженє дава.
 (герета)

Ксения Лікар

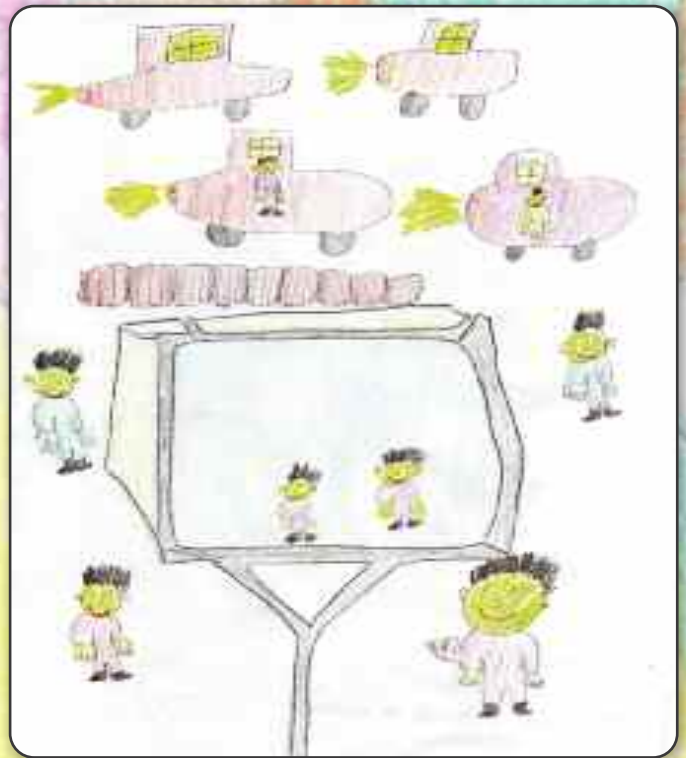
Ярослава Вовк, 2. класа - Петровци

Ивана Бики, 4. класа - Миклошевци

Матеа Мудри, 2. класа - Петровци

Домагой Гаргай, 3. класа - Петровци

Мартина Хома, 4. класа - Миклошевци

Дария Рац, 2. класа - Петровци

